

και δεν γνωρίζουν να κρημνίζουν υπερφίαλα τείχη μπαίνουντα εις την μύτην του δήμου, αλλά περιμένουν να πλουτίση ο δήμος δια να πληρώση δάκτυλον και λίβραν της δημοσίας οδοῦ εις τὸν ιδιοκτήτην του δρομοκλήπου. Ο δὲ κ. Κοσονάκος καταναλίσκει εις παιδαριώδη τὴν παλληκαρωσύνην του και δεν τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς δέκα ἐργατῶν, να τὸν κρημνίσῃ τὸν κήπον και ν' ἀποδώσῃ τὰ τῆς οδοῦ εις τὴν ἐδόν.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΣ !!!

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων προπαρασκευῶν, αἰτινες πρὸ ἡμερῶν ἐγένοντο ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Βουλγαρικῆς ἡγεμονίας πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς στέψεως τοῦ Τσάρου, οἱ περὶ τὸν ἀνθηγεμόνα στρατηγὸν Κάουλθαρος ἐφρόντισαν να περισυλλέξωσι 500 περίπου περιτρίμματα τοῦ βουλγαρικοῦ ὄχλου και ἀναβαπτίσαντες αὐτὰ ἐν τῇ μακεδονικῇ κολυμβήθρῃ ν' ἀποδώσωσι αὐτοῖς τὴν ιδιότητα πρεσβείας τοῦ μακεδονικοῦ λαοῦ και να ὑπαγορεύσωσι τοῖς ἀρχηγοῖς αὐτῶν τὸ μάθημα, ὅμει μετά τινος ἡμέρας ἐν ἐπισημότητι ὄφειλον να ἐπαναλάβωσι. Καὶ δὴ, οἱ 500 οὔτοι Μακεδόνες (; !) συνήλθον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς στέψεως τοῦ Τσάρου ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ οἴκου τοῦ ἀνθηγεμόνου στρατηγοῦ Κάουλθαρος, ἐκεῖ δὲ εἰς ἕξ ὀνόματι τῆς σεβαστῆς ταύτης ὀμνυγύρεως προσεφώνησε τῷ στρατηγῷ και παρεκάλεσαν αὐτὸν να διαβιάσῃ εις τὸν αὐτοκράτορα πασῶν τῶν Ρωσσιῶν τὰς εὐχὰς τοῦ Μακεδονικοῦ λαοῦ (sic) μετὰ τῆς παρακλήσεως ὅπως ἡ Α. Α. Μ. ὁ Τσάρος φροτίσῃ περὶ τῆς ὅσον ἐνεστὶ ταχυτέρας ἐνώσεως τῆς Μακεδονίας μετὰ τῆς μητρὸς Βουλγαρίας !!!

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΕΝ ΚΟΡΙΝΘΩ

(ΑΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κόρινθος, 26 Μαΐου.

Πρὸ πέντε ἡμερῶν ἀφίκετο ἐνταῦθα νέος τις ὀνομαζόμενος Γρηγόριος Κ. Ἀντωνιάδης, φοιτητῆς τριετῆς τῆς φιλολογίας καταγόμενος ἐκ Θεσσαλονίκης· οὗτος ἦν υἱός, ὡς λέγουσι καλῆς οἰκογενείας, περιπεσὼν ὅμως ἔνεκα ραδιοεργασιῶν εις τὴν δυσμένειαν τοῦ πατρὸς του ἐστερηθῆ παντελῶς τῆς βοήθειάς τούτου· μὴ δυνάμενος δὲ να συντηρηθῆ εις Ἀθήνας ἀπεράσισε να ἔλθῃ ἐνταῦθα, να ζητήσῃ θέσιν διερμηνεύς παρὰ τῇ εταιρίᾳ τοῦ Ἴσθμου, ἀλλ' ἀποτυχὼν διέμενεν εις τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Ἴσθμου»· εὐρισκόμενος εις ἔλλειψιν χρημάτων, λαθῶν φαίνεται και ἀπελπιστικὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς του, τῆς ὁποίας τεμάχια εὑρον ἐντὸς λεκάνης δὲν ἠδυνήθησαν δὲ, να τὰ συναρμολογήσωσι και ἴδωσι τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, φαίνεται λοιπὸν ὅτι αὐτῇ ἡ ἐπιστολῇ συντέλεσεν οὐκ ὀλίγον εις τὴν φρικώδη αὐτοκτονίαν.—ὁ νέος οὗτος ἦτο 20—25 ἐτῶν, μετρίου ἀναστήματος, πρόσωπον ὡραιότατον, φυσιογνωμίαν γλυκεῖαν και ἐν γένει τὸ ὕψος του εὐγενές.

Χθὲς λοιπὸν περὶ τὴν 1 μ. μ. μετέβη εις τὸ δωμάτιόν του να κοιμηθῆ, μετὰ ἐνός δὲ τετάρτου ὕπνου τεταραγμένου ἐξύπνησεν· εις τὸ αὐτὸ δὲ δωμάτιον ἐκοιμάτο και ἄλλος τις· πάλιν δὲ κοιμηθεὶς μετὰ τετράωρον ὕπνον ἡγήθη τεταραγμένος και ἐρωτήσας τί ὥρα ἦτο ἔλαβε χαρτίον και ἔγραψεν, ἐν τῷ μεταξύ ὁ σύνοικός του ἐξῆλθεν ἔξω, μετὰ ἡμῆσειαν δὲ ὥραν εὐρέθη ὑπὸ τῷ ξενοδόχῳ φονευμένος δια ρεβόλβερ, κρατῶν αὐτὸ εις τὴν δεξιάν του χεῖρα και τὸ ὀπιον εἶχεν ἐκκενώσει· ἐνός τοῦ στόματός του, πάραυτα δὲ εἶχεν ἐκπιεύσει· ἀφθονον αἷμα ἔρρευσεν, καταπλημυρῆσαν

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 487)

Ἐνυμφεύθην ἐν Βαταναίᾳ ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα πέντε ἐτῶν μετὰ τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς ἐμπόρου, οὗ ἐγενόμην συνεταιρὸς. Ἀπέκτησα δύο τέκνα, τὰ ὅποια ἀπώλεσα· ἡ σύζυγός μου ἐπίσης ἀπεβίωσε. Πάντοτε ἐξηκολούθῳ ἐμπορευόμενος και εὐχαριστοῦμαι. Δύναμαι ν' ἀποσυρθῶ νῦν μετὰ περιουσίας δύο ἑκατομμυρίων, ἴσως και περιπλέον· δὲν εἶνε μὲν αὕτη μεγάλη, ἀλλ' εἶναι τι. Δὲν ἀποσύρομαι ὅμως, θέλω να ἐργασθῶ ἀκόμη, ἀδιάφορον, ἕκαστος ἔχει τὰς εὐξίας του.

Ἐνεκα τῶν συμφερόντων τοῦ οἴκου μου ἦλθον εις Εὐρώπην.

Δὲν ἠθέλησα να ἐπιτρέψω εις Ὀικειανὴν χωρὶς να πληροφορηθῶ ἐὰν ἔχω συγγενεὶς ἐν Γαλλίᾳ και χωρὶς να ἴδω αὐ-

τούς, ἐὰν τοιοῦτοι ὑπάρχωσιν. Εὐκόλως δὲ ἔμαθον ὅτι ἐπεθύμουν.

Μετά τινος στιγμῆν σιωπῆς ἐξηκολούθησεν.

— Ἐξαδέλφῃ μου, εἴσθε εὐγενὴς γυνὴ και καλὴ μήτηρ· ἔπρεπε να εἴσθε εὐτυχῆς, ἀλλὰ δὲν εἴσθε.

Ἡ Κεκιλία συνεκράτησεν ἀναστεναγμὸν, ἠρυθρίασε και ἐταπεινώσασε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ Φίλιππος Δεβιλλιέρ ἐξηκολούθησεν.

— Συγχαρησάτέ μοι, διότι σὰς ὠμίλησα οὕτω μετὰ παρρησίας ὀλίγον ἴσως ἀποτόμου. Γνωρίζω τί εἶνε και τί θέλει ὁ κ. βαρόνος Δεσιμαίτζ. Παρουσιάσθην ἐνώπιόν σας μετὰ τῆς βεβαιότητος τοῦ να μὴ ἀπαντήσω τὸν σύζυγόν σας, διότι δὲν ἐπιθυμῶ διόλου να κάμω τὴν γνωριμίαν του.

Ἄς ὀμιλήσωμεν λοιπὸν δια σας. Ἐχετε δύο τέκνα, δύο υἱούς· ἀλλ' ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι δια τὸν ἕγγονον τῆς Βέρθας Δεβιλλιέρ. Εἶνε χαριέστατος ὁ νεαρός μαρκήσιος Δεσιμαράνδ.

— ὦ! ναί, εἶπε ζωηρῶς ἡ Κεκιλία, και ὅταν θὰ τὸν ἴδῃτε...

— Τὸν εἶδον, ἔξαδέλφῃ μου.

— Εἶδετε τὸν Παῦλον;

— Μάλιστα.

— Ποῦ λοιπὸν;

— Εἰς τὸ οἰκοτροφεῖόν του. Μὴ δυσαρεστήσθε, ἔξαδέλφῃ μου, ἐνόμισα ὅτι ὄφειλον κατὰ πρῶτον να ἐπισκεφθῶ

ὅλα τὰ ρούχα τῆς κλίνης εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης τρεῖς ἐπιστολαὶ ἢ μὲν μία πρὸς τὸν ξενοδόχον, δι' ἧς τὸν παρεκάλει νὰ μὴ ἐρωτήσῃ τὰ αἷτια τῆς αυτοκτονίας του, νὰ πωλήσῃ τὰ πράγματά του διὰ νὰ πληρωθῇ διὰ τὸ ἐνοίκιον καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ του καὶ νὰ ἀποστείλῃ τὰς δύο ἄλλας ἐπιστολάς τὴν μὲν πρὸς τὸν πατέρα του, τὴν δὲ διπλωμένην ἐν εἰδίᾳ κυλίνδρου περιέχουσιν καὶ ἄλλας ἐπιστολάς ἐντός, ἀπευθυνομένας; «πρὸς τὴν Κυρίαν Ἑλένην Βερνακιώτου παρὰ τῷ Ἀρσακίῳ» ἐν ὑστερογράφῳ δὲ εἰς τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ξενοδόχον ἔλεγεν ὅτι τὸ ρεβόλβερ ἀνήκει εἰς τὸν ταγματάρχον! (δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομά του) ἔμενε δὲ εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον καὶ οὗτος· τὰς ἐπιστολάς παρέλαβεν ὁ κ. Εἰρηνοδίκης, δὲν εὐρέθησαν δὲ ἐπ' αὐτοῦ οὔτε ἐν λεπτόν· περὶ τὴν 8ην δὲ ὥραν τὸν μετέφερον ἐντός ἀθλίου κάρρου εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ἐνθ' ἃ τὸν ἀφῆκαν ἔξωθεν, σήμερον δὲ τὴν πρωίαν γενομένης νεκροψίας ἐβεβαίωθη ὅτι ἡ σφαῖρα δὲν ἐξῆλθε τῆς κεφαλῆς, ἀλλ' εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου, τὸν ἐνταφίασαν δὲ ἔξωθεν τοῦ περιτειχίσματος τοῦ νεκροταφεῖου.

II

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΩΔΙΚΕΙῳ

Ὁ Γεώργιος Παναγιωτόπουλος ἢ Ἀράπης ἐξ Ἀθηνῶν, εἰκοσιδύο μῶλις ἐτῶν, κατηγορεῖται ἐπὶ ἀναίρεσει.

Τὴν νύκτα τῆς 9—10 Μαΐου 1881 συνδικεκέδαζεν ὁ κατηγορούμενος ἐφ' ἀμάξης μετὰ φίλων μετὰ προηγουμένας ἐπισκέψεις ζυθοπωλείων καὶ οἰνοπωλείων περιήλθεν εἰς κατάστασιν ἐνδιαφέρουσαν. . . τὴν δικαιοσύνην, πρὸ τῆς ὁποίας σήμερον παρίσταται ὑπόδικος.

τὸν Παῦλον Σαμαράνδ. Ἄγνοεῖ ὅτι εἰμὶ συγγενῆς του, μόνον εἶπον αὐτῷ ὅτι ἤμην φίλος τῆς μητρός του. Συνωμιλήσαμεν πλέον τῶν δύο ὥρων, καὶ χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ, τὸ ἀγαπητὸν παιδίον μου ἔδωκε πληροφορίας τινάς, τὰς ὁποίας δὲν ἐγνώριζον. Θέλετε νὰ μάθητε ποίαν ἐντύπωσιν μὲν ἐνεποίησεν ὁ υἱὸς σας, ἐξ ἀδέλφου μου; Μὲ κατέθελεξεν. Ἡ ἀγάπη του πρὸς σᾶς δὲν εἶνε συνήθης, εἶνε λατρεία· ἀγαπᾷ πολὺ ἐπίσης τὸν μικρὸν ἀδελφόν του ὅσον δὲ διὰ τὸν κ. Δεσιμαίτζ. . .

— Ὡ! κύριε, κύριε! διεκόψην ἡ Κεκιλία διὰ φωνῆς ἰκετευτικῆς.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς εἶπω, διατί ἦλθον πρὸς συνάντησίν σας. Εἴσθε σεῖς καὶ ὁ υἱὸς σας, οἱ μόνου μου συγγενεῖς, πᾶσα ἡ οἰκογένειά μου· ἐάν ἔχῃτε ἀνάγκην ἀληθοῦς φίλου, ἐξ ἀδέλφου μου, οὗτος εἶνε ἐνώπιόν σας· εἶμαι ὑπὸ τὴν διάθεσίν σας, ἐάν ἡ ὑπερηφάνεια ὑμῶν ἢ κἀνεὶς ἄλλος λόγος δὲν σᾶς ἀναγκάζῃ νὰ ἀπωθήσῃτε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τείνω πρὸς σᾶς.

Τῆς Κεκιλίας τὸ ὄχρον καὶ ὠραῖον πρόσωπον κατέκλυσαν τὰ δάκρυα.

— Ὡ! ἐξ ἀδελφέ μου, ἐξ ἀδελφέ μου, εἶπεν αὕτη μετ' ἀπεριγράπτου τόνου.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ κ. Δεσιλλιέρ. Τώρα, εἶπατέ μοι τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τοῦ Παύλου Σαμαράνδ.

Διήρχετο ἡ ἀμαξά ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Ἔρας», ἔξω τοῦ ὁποίου ἴστατο ὁ παθὼν Παναγῆς Βουλγαράκης, τυπογράφος, φίλος τῶν ἐφ' ἀμάξης· εἰς ἐξ αὐτῶν προσκαλεῖ τὸν παθόντα· ὁ κατηγορούμενος ὑβρίζει τὸν παθόντα, ἡ ἀμαξά προχωρεῖ εἰς παντοπωλεῖον, ὅπου μετ' ὀλίγον καταφθάνει ὁ παθὼν ζυτῶν ἐξηγήσεις καὶ προκαλεῖ. . . μίαν πληγὴν δι' ἐγχειριδίου εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῶν πλευρῶν ἐκ μέρους τοῦ κατηγορουμένου, ἧτις μετὰ εἰκοσιεῖξη ὥρας ἐπιφέρει τὸν θάνατόν του.

Ταῦτα πάντα συνέβησαν χωρὶς πολὺν κόπον· ὁ παθὼν ἐρωτᾷ ἀγὰ τί με ὑβρίζεις; » ὁ κατηγορούμενος πιδᾷ ἀπὸ τὴν ἀμαξάν, τρέχουν οἱ παρόντες νὰ τὸν κρατήσουν, ἀλλ' εἶνε ρωμαλαιότερος, ἀποσπάται, καὶ φέρει ὀρμητικὸν τὸν γρόνον του πρὸς τὸν παθόντα· ὁ παθὼν νομίζει ὅτι ἐδέχθη ἀπλούστατα γρόνον· μετ' ὀλίγον τὰ αἵματα τὸν ἐξάγουν τῆς ἀπάτης του. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ φονεὺς ἀναβιβάζεται ὑπὸ τῶν φίλων του εἰς τὴν ἀμαξάν του, ἐξακολουθεῖ τὰ τραγούδια του, διακόπτεται ὑπὸ ἑμετοῦ κτλ. κτλ.

Τούλάχιστον ἡ ὑπεράσπισις τείνει νὰ παραστήσῃ τὸν κατηγορούμενον ὡς περιελθόντα, ἕνεκα τῆς μέθης, εἰς παντελῆ σύγχυσιν τῶν φρενῶν· ὑβρίζει, λέγει, ἀνεξαιρέτως ὄσους συνήντα καθ' ὁδόν, ἐν οἷς καὶ τὸν ἀδελφόν του, καπηλικώτατα. Ἰγποδοθεῖται δ' ἐν μέρει καὶ ὑπὸ τῶν δύο πρώτων μαρτύρων τῆς κατηγορίας, τῶν ἐποίων ὅμως αἱ σημερῖναι καταθέσεις εἶνε ἀμφιβόλου πίστεως. Ἐνῷ ἀφ' ἐνός ἐμολογοῦσιν ὅτι δὲν ἐνθυμοῦνται σχεδὸν τίποτε, ἀφ' ἐτέρου προσπαθοῦσι νὰ ἐπαναλαμβάνωσιν, ὡς ἐπωδοί, μετὰ πλείστων λεπτομερειῶν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦτο μεθυσμένος· ἀποσιωπῶσι δὲ τὰ περὶ τῆς ζωρότητος τῶν ἀνταλλαγιστῶν ἐκτετέρωθεν ὕδρων καὶ τοῦ μπάτσου, τὸν ὁποῖον ἔφαγεν ὁ κατηγορούμενος ἀπὸ τὸν παθόντα· αὐτὰ κατετέθησαν ὑπὸ τοῦ ἀμαξήλατου.

Ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν κκ. ἐνόρκων θὰ πληροφορηθῶμεν

— Ἄ! εἴσθε ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ! ἐπεφώνησεν ἡ βαρόνη μετὰ τινος ἐξάψεως.

— Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν ταύτην, ὑπέλαβεν ὁ κ. Δεσιλλιέρ γλυκὰ μειδιῶν.

— Οὐδὲν δύνασθε ὑπὲρ ἐμοῦ νὰ πράξητε, ἐξ ἀδελφέ μου, διότι οὐδὲν νῦν δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην μου· ἀλλὰ ὁ Παῦλος, τοῦ ὁποίου εἴσθε ὁ μόνος συγγενῆς, ὁ Παῦλος ἔχει ἀνάγκην ὑμῶν!

Καὶ ἡ Κεκιλία ἀφηγήθη τῷ κ. Δεσιλλιέρ τὸν ὀδυνηρὸν βίον, ὃν διάγει, ἀφ' ὅτου ἐνυμφεῦθη τὸν κ. Δεσιμαίτζ, καὶ τελευταῖον τοῦς ἀνταλλαχθέντας τὴν πρωίαν μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της λόγους.

Μακρὰ ἐπηκολούθησε σιωπὴ. Ὁ κ. Φίλιππος Δεσιλλιέρ διελογίζετο.

— Βλέπω ὅτι εἴσθε γενναῖα! Ὅθ' ἔχῃτε θάρρος νὰ ὑποστῆτε μεγίστην τινα θυσίαν;

— Ἄ! τί δὲν θλ' ἐπραττον ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ μου!

— Τότε δὲν θὰ ὀπισθοδρομήσητε πρὸ οἰασθήποτε θυσίας;

— Ὑπὲρ τοῦ μέλλοντός του;

— Μάλιστα, ὑπὲρ τοῦ μέλλοντός του.

— Ποίαν λοιπὸν θυσίαν ὀφείλω νὰ κάμω;

— Νὰ ἀποχωρισθῆτε τὸν Παῦλον.

— Ὡ! εἶπε.

Καὶ κατόστη κάτωχρος.